

MIQUI OTERO, IRENE PUJADAS
& JORDI PUNTÍ

SEMBLA MENTIDA

PRÒLEG DE SERGI PÀMIES

BARCELONA 2026

QUADERNS CREMA

Publicat per
QUADERNS CREMA
Muntaner, 462 - 08006 Barcelona
Tel. 934 144 906
correu@quadernscrema.com
www.quadernscrema.com

© 2026 by Miqui Otero, Irene Pujadas i Jordi Puntí
Per mediació de MB Agencia Literaria, S. L.
© del pròleg, 2026 by Sergi Pàmies Bertran
© d'aquesta edició, 2026 by Quaderns Crema, S. A.

Drets exclusius d'edició en llengua catalana:
Quaderns Crema, S. A.

Il·lustració de la coberta de Leonard Beard

ISBN: 978-84-7727-718-7
DIPÒSIT LEGAL: B. 3819-2026

AIGUADEVIDRE *Gràfica*
QUADERNS CREMA *Composició*
ROMANYÀ-VALLS *Impressió i rel·ligat*

PRIMERA EDICIÓ *març de 2026*

bDAP202600024

Consulta la motxilla
ecològica del llibre:
bit.ly/3MlwpSU

Sota les sancions establertes per les lleis,
queden rigorosament prohibides, sense l'autorització
per escrit dels titulars del copyright, la reproducció total o
parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic
o electrònic, actual o futur—inclouent-hi les fotocòpies i la difusió
a través d'Internet—, i la distribució d'exemplars d'aquesta
edició mitjançant lloguer o préstec públics.

TAULA

<i>La radiofórmula de la brevetat,</i> de SERGI PÀMIES	7
Visca la vida	11
Ascensor panoràmic	15
Els reanimats	20
La sort dels perdedors	24
Els parents de Suècia	28
Aquesta mena d'amor platònic	31
Deu mil passos cada dia	36
L'estoig ple de records	41
<i>Role play</i>	46
Has de saber una cosa	51
La laca de la memòria	57
És tradició	63
¿A qui no li agrada una xocolatina?	67
T'estimem, Otto	72
Els ianquis sou així	78
I etcètera	82

L'anell de compromís	87
<i>Johnny, Jumbo i Dumbo</i>	93
El mur	97
El millor amic de l'home	101
Diari d'un gos samoiede	105
Sí	111
Turquia	115
Últimes voluntats	122
Un àpat lleuger	125
Això abans no passava	128
Passa-ho	133
Lapònia	137
Traductor de guàrdia	141
Assemblea extraordinària	147
Ara em veus, ara no em veus	150
Amateur	153
El petó de Venus	157
La desgràcia definitiva	162
De vegades s'apaga	166
L'última peça	172
<i>Nota dels autors</i>	177

LA RADIOFÓRMULA
DE LA BREVETAT
de SERGI PÀMIES

Ho diu la Viquipèdia: «Durant una col·laboració amb el programa de ràdio *Weekend All Things Considered* de la Ràdio Nacional Pública, Paul Auster va convidar els oients a enviar els seus millors relats per ser llegits en antena. Com a resposta, va rebre més de quatre mil històries, cent vuitanta de les quals conformen el llibre *Vaig creure que el meu pare era Déu*. Les històries estan classificades per temes: animals, família, guerra, amor, somnis, etcètera. La varietat de narradors fa que el llibre sigui un relat de la vida nord-americana en les seves vivències més estranyes i especials».

Aquest és l'origen remot—una carambola de complicitats—d'aquest llibre. Sinopsi: a Roger Escapa, el radiofonista responsable del programa *El suplement* de Catalunya Ràdio, li agrada-ria que Jordi Puntí ampliés les seves col·laboracions, que habitualment es limiten a comentar l'actualitat del Barça. Van a dinar, parlen, i apa-

reix, com un fil que potser convé estirar, el precedent radiofonicoliterari de Paul Auster. L'estiren a quatre mans i la conversa deriva en digressions fins que consensuen d'adaptar la idea original a un híbrid en què, a partir de missatges de veu (breus) dels oients, tres escriptors—Jordi Puntí, Miqui Otero i Irene Pujadas—hauran de transformar les històries/anècdotes recollides en contes que, després, els mateixos escriptors llegiran en antena.

Escapa dóna plena llibertat tant als oients com als escriptors, però imposa una condició que no sempre es respecta: llegit, el conte no pot durar més de dos minuts. L'experiment se surt de les servituds de l'actualitat i de l'estereotip de la col·laboració clàssica. Alhora, manté l'encant de la diversitat de propostes i, per acumulació, d'un efecte d'estranyesa entesa com a factor d'interès o de curiositat que, a més de dignificar-la, enriqueix l'antena. Queda l'última part: resoldre l'execució i confiar que, llegit pels escriptors, el conte mantindrà un vigor radiofònic que evitarà la temptació d'apostar per la típica dramatització de radionovel·la, potser més polida a nivell sonor però que rebaixaria l'audàcia d'una proposta amb un encant agermanat amb el de la narrativa breu.

La vida del *Sembla mentida* radiofònic és intensa però curta. I per això, igual que va passar amb les històries recopilades per Auster, triar-ne les més atractives i publicar-les a l'editorial que més ha venerat el gènere del conte és una idea coherent i il·lusionant. Una idea que en canvia la percepció, perquè, traslladats al paper, els contes reforcen la seva ànima literària i poden prescindir del repte de la lectura. Escoltar la ràdio no és el mateix que llegir. La ràdio basa el seu encant en el fet que pots escoltar-la fent altres coses qualssevol (algunes de les quals, per cert, donarien per a un conte). La lectura, en canvi, encara requereix d'un nivell de concentració que la situa en l'àmbit—i que duri—de la intimitat compartida. En aquesta segona vida, les històries de *Sembla mentida* funcionen al marge del seu origen experimental però fan més evidents—i valuosos—l'estil, la intuïció, les obsessions i el talent dels tres escriptors, que, amb un respecte i una disciplina exquisits, s'alternen per convertir els suggeriments i les anècdotes dels oients en una nova veritat. Si, habitualment, la lectura ofereix tres nivells de veritat—la de l'autor, la del lector i la que tots dos construeixen en el moment de llegir—, en aquest cas l'experiència es

completa amb un quart nivell de veritat que té
l'encant originari de la ràdio, que és, com tothom
sap, el sùmmum de la tradició narrativa oral.

Barcelona, gener de 2026

VISCA LA VIDA

MIQUI OTERO

Estàvem embarassats (i jo ho deia en plural i amb exclamacions: estem embarassats!!) i aquella nit veuríem Coldplay.

El nostre amor havia començat vint anys abans. Tornàvem de la facultat amb els Ferrocarrils quan vaig agafar la guitarra. Allò era sempre com treure una pistola (silenci: mirades de respecte, de desconfiança, de por), però quan vaig cantar «Yellow» Ella va somriure i el gest se li va endolcir. Brillava.

Per això, quan dues dècades després es van anunciar els quatre concerts a Barcelona, no vaig dubtar: sis-cents euros per dos tiquets Higher Power Early Entry. Estàvem escurats (la seva síndrome del niu ens havia obligat a canviar de pis i ni tan sols m'havia deixat pintar les parets de l'habitació de la Nena de color groc), però pagava la pena: seria l'últim bolo com a parella sense fills.

Aquella tarda, mentre li feia el massatge perineal amb el dit polze, l'hi vaig dir. Jo m'implica-

va en l'embaràs enfortint el seu sòl pelvià i li prometia la millor nit de la nostra vida.

—Tinc entrades per a Coldplay, carinyo. D'aquí a dues hores.

—¿Quant t'has gastat?

—És una sorpresa—em vaig empassar la saliva—. Amor: les sorpreses tenen valor, però no preu.

Ens va costar arribar a Montjuïc. No havia trucat a cap taxi, així que vam haver de pujar a peu fins a l'Estadi. Feia calor i els núvols semblaven núvies en fuga. Ella esbufegava i s'agafava la panxa com si fos una àmfora romana valuosíssima. No es va prendre gaire bé que li digués que anés més de pressa. Jo ho feia per Ella: no volia que es quedés sense la nit més feliç de la seva (de la nostra) vida.

Ens vam asseure. A Ella li faltava l'aire.

—¿És l'emoció?—vaig preguntar. No va contestar. Vaig anar a buscar alguna cosa per prendre junts i vaig tornar amb dues cerveses.

—Posats a fer podries haver-ne agafat tres. Una per a la Nena—em va dir. És evident que jo ja sabia que Ella no podia beure alcohol.

—Són els nervis, perdona. Ja me la bec jo.

—Gràcies pel sacrifici—va fer Ella, acomodant

la panxa entre les mans com un futbolista posa amb la bimba abans de la foto de l'equip.

Jo m'estava acabant la segona birra de mig litre quan va començar a sonar «A Sky Full of Stars». Vaig aixecar-me, vaig fer un xisclet, vaig assenyalar el cel i llavors em vaig girar per buscar la llum als ulls i el «gràcies per aquest moment» d'Ella.

—La Nena està nerviosíssima pel soroll. Quan has marxat he vist a internet que pot ser dolent... Dóna puntades de peu i fa singlots i em sento estranya.

—És l'emoció. Jo estic igual. —Em vaig estalviar dir que jo també patia: m'estava pixant.

—No. Massa volum. Hem de marxar.

Llavors vaig pensar que li preguntaria: «¿Em perdonaries si em quedés?». I que Ella contestaria: «No et perdonaria mai mai mai que no et quedessis». Però vaig dir:

—Doncs ens veiem d'aquí a un parell d'hores. ¿Tens pasta per al taxi?

—¿Com?

Vaig veure com marxaven (el plural d'aquell «hem de marxar» era emocionant, vaig filosofar: l'englobava a Ella i a la Nena) mentre sonava «Yellow». No va mirar enrere.

El grup de la nostra vida. Sis-cents euros. Exer-

cicis amb la pilota suïssa i massatges perineals. Sis-cents euros. Mudança a un pis que jo no volia. Promesa de vida. Amor etern. Sis-cents euros. Sis-cents euros. Sis-cents euros.

Amb la tercera cervesa de mig litre, em va costar menys cridar aquell vers, «*Ara als matins dormo sol*», quan van tocar «Viva la vida». Vaig gravar vídeos durant tot el concert: d'alguna manera, gràcies a això, tindríem un record per a la família i Elles en podrien gaudir.

Vaig sortir de l'Estadi amb unes ganes terribles d'orinar. Quan per fi m'alleugeria en un parterre de la muntanya, vaig treure el mòbil per trucar-li. A mig riu, vaig poder veure fugaçment el seu missatge: «Sempre he odiat Coldplay». I llavors em vaig quedar sense bateria, la meua cara reflectida en el mirall negre. Vaig rellegir el missatge mentalment, la mirada buida en un llenticle apagat, amb el mòbil mort en una mà i el penis tou, tou i erm i retut, a l'altra. Vaig guardar-me'ls i vaig continuar baixant envoltat de gent eufòrica, plena de vida. «*Ara als matins dormo sol*», cantaven a crits. Ara als matins dormo sol.

ASCENSOR PANORÀMIC

JORDI PUNTÍ

Ho recordo bé: al lobby de l'hotel casino Paris Las Vegas, érem unes deu persones que esperàvem l'ascensor en silenci. La majoria ens capteïem amb una emoció continguda perquè, més que un ascensor, estàvem davant d'una de les grans atraccions turístiques de la ciutat: la Torre Eiffel. *L'altra* Torre Eiffel. Situada al centre de l'edifici, el cub transparent de l'ascensor, hexagonal, pujava els vint-i-sis pisos fins al mirador de la torre a una velocitat raonable, pensada perquè els passatgers admiressin les vistes panoràmiques sense marejar-se.

Eren les sis del matí i tots fèiem cara de son o de cansats. La majoria tot just se n'anaven a dormir després d'una nit de joc i disbauxa, però també érem uns quants que ens havíem llevat expressament per pujar a la terrassa de l'edifici i veure la sortida del sol sobre els casinos, les fabuloses fonts del Bellagio i, més enllà, la immensitat del desert de Mojave. Quan l'ascensor ja s'acostava, algú del grup va assenyalar-lo:

—Allà dins en passa alguna.

Tots vam mirar-lo impacients i, quan ja era a l'altura del segon pis, ho vam veure més clar: a dins, una parella mig despullada s'estava lliurant a una activitat lúbrica que, per dir-ho suauement, no figurava entre els usos previstos de l'ascensor.

—Vaja, que aquests dos estan cardant—va dir una dona amb veu de periodista radiofònica.

Els seus moviments eren frenètics, com si estiguessin obligats a acabar abans d'arribar a la planta baixa, i dos nois van començar a gravar-los amb el mòbil. Una senyora gran i carrinclona, que ocultava els cabells tenyits amb una gorra vermella, va esbufegar indignada, i un nen va preguntar a la seva mare per què aquells dos s'estaven barallant.

Quan les portes es van obrir, la parella va ignorar-nos. Ell semblava desorientat i es tapava la mitja erecció amb els pantalons fets un manyoc. Ella, en canvi, s'allisava la faldilla amb el cap ben alt. El grup els va fer un passadís, ells van sortir i aleshores, en una reacció espontània, uns quants ens vam posar a aplaudir. Vam entrar a la cabina i l'ascensor va començar a pujar. Tots miràvem cap enfora, però ningú no veia res. Encara processà-

vem el que acabàvem de viure i un home va trencar aquell silenci espès:

—Ja sé que és un tòpic, però el que passa a Las Vegas es queda a Las Vegas.

Un altre li va contestar:

—No en fem un gra massa, tampoc, només eren dues persones contentes d'haver-se conegut.

—Joves i guapos—va fer una altra—. Quina enveja.

La mare tapava les orelles del nen, perquè de sobte tothom volia dir-hi la seva.

—He vist coses pitjors al metro de Nova York—va fer una noia.

—Almenys no s'han quedat a fumar—va dir una altra.

—No devien tenir habitació. Els hauria pogut deixar la meva.

Passats uns segons de silenci, una veu baixa, gairebé en un murmur, algú va afegir:

—Ella... ella és la meva exdona.

Tots ens vam girar cap a ell, esperant una explicació, però no va dir res més.

Quan vam ser al capdamunt de la torre mirador, vam sortir en silenci, com si fóssim en un tanatori. El senyor discret es va endarrerir per contemplar el paisatge infinit, i jo, que sóc un xafar-

der, vaig quedar-me a prop seu. Feia veure que contemplava la sortida del sol, com ell, i rumiava si dir-li alguna cosa quan un home amb una camisa florejada, molt deseixit, se li va posar al costat.

—¿Va tot bé?—li va dir—, ¿vols que tornem a baixar?

—Sí, de seguida baixaré, però si vol vagi passant. Aquesta vegada vull aprofitar-ho per contemplar les vistes.

—Esclar que sí, i tant. I dilluns parlem de tot plegat a la consulta. —Se li va acostar més i li va posar una mà a l'espatlla, amb confiança—. Ja sé que és dur, duríssim, però el trauma d'una separació, sobretot quan la teva parella t'ha deixat per fugir amb el teu millor amic, s'aprèn a superar amb una petita humiliació pública. Ho diuen les noves teories de l'escola danesa. És tot allò de les constel·lacions improvisades que et vaig explicar, l'experiència de reviure-ho al davant d'uns desconeguts.

Sense cap mania, m'hi vaig acostar més i em vaig ficar a la conversa:

—Perdó, no he pogut evitar d'escoltar-los. I aquella parella, ¿qui era?

—Actors. Molt bons, ¿oi?—va respondre el te-

rapeuta, com si em conegués de tota la vida—. I ella era clavada a la teva ex, ¿oi que sí?

El senyor discret va assentir en silenci, a poc a poc, tancant els ulls, jo no sabia dir si alleujat o encara més aclaparat.

ELS REANIMATS

IRENE PUJADAS

El grup, nombrós, seu en una taula llarga i rectangular. Ja els han dut tres bols d'olives de Castelvetro, una focaccia d'oli d'herbes aromàtiques i una ronda de spritz, canyes i vichy. Aquest cop han triat un restaurant italià. Són una vintena. En Josep seu entre l'Alícia i en Rafel, a qui no veu des de l'última trobada. Collons, Rafel!, diu en Josep, els anys et van atropellant. Els anys rai, fa broma en Rafel, ja em va atropellar un camió i bé que vaig sortir-ne indemne. El grup fa una riallada sonora i grotesca. Són proclius a aquesta mena d'humor. Però és que, a més, és cert: fa deu anys en Rafel va estar cinc minuts clínicament mort a causa d'un accident. En Rafel sempre explica que durant aquella estona va estar sobrevolant alegrement el seu poble, Os de Balaguer.

La colla es fa dir «els reanimats». Tots formen part d'un estudi clínic amb tres-cents quaranta-quatre pacients en què participen una quinzena d'hospitals amb l'objectiu de determinar la naturalesa de les experiències properes a la mort.

Després d'haver escoltat les experiències d'alguns pacients clínicament morts i reanimats, metges que fins llavors havien estat materialistes convençuts van començar a tenir dubtes. La sortida del cos, la llum, la calma: com més en sentien, més els flaquejaven les certeses. Ara l'estudi vol esclarir, amb l'ajuda dels qui l'han visitat i n'han tornat, què passa quan te'n vas al regne dels qui no tornen mai més. Hi ha qüestions metafísiques gruixudes: ¿podrem resoldre el debat entre el cos i l'ànima? ¿Pot ser que la consciència sigui un ens compartit i no un producte específic de cada cervell? ¿Pot ser, llavors, que la consciència sobrevisqui al cos? ¿Quin paper hi té, la física quàntica? Quan les trobades comencen a anar per aquí, en Josep sempre s'inventa alguna excusa i surt a prendre l'aire.

En Josep recorda perfectament la primera reunió de la facció barcelonina de l'estudi. Els van citar a la sala asèptica d'un hotel del centre. Ell hi va anar perquè son germà li havia dit que li faria bé, i per una vaga consciència de servei públic. Mirava la resta de participants i pensava: vosaltres i jo no som el mateix. Va asseure's en una de les cadires, encorbat, tímid, i va fullejar el pamflet que hi havia al seient. No li agradava par-

lar-ne, de tot això, però era innegable que li havia passat: hi havia hagut la sortida del cos, aquella llum calidíssima, un flotar ben serè, com si tot ell fos de suro, i la sensació estrafolària de després, com de rebobinar, i de nou al regne de la gent viva. La dona que seia al seu costat va tornar-lo a l'hotel amb un cop de colze amable. Va assenyalar la gernació de la sala i va dir: Jo només vinc pel safareig. Ell va riure i alguna cosa se li va afuixar per dins. Ella va dir: Alícia. Ell va dir: Josep. Ella va acostar-li un bol de galetes i li va dir: Té, unes galetes.

D'això fa cinc anys. La colla d'«els reanimats» queden cada tres mesos per dinar. Quan la gent els pregunta de què es coneixen, diuen que fan classes d'esgrima junts, que tots són supervivents d'alguna malaltia rara o que surten a dinar després d'un claustre de professorat. A l'hora dels limoncellos comencen les batalletes sobre la seva visita a l'inframón. Allò és com les anècdotes de la mili però en versió macabra. Jo vaig anar de pet a l'infern i hi sonava Rihanna, diu en Tomàs, un home taciturn i molt de missa. Jo vaig veure com els metges m'obrien i em tallaven i em cosien, diu en Rafel. Jo vaig mirar-me el meu cos des de dalt, com un quadre bonic, diu la Marta, i estava

contenta com una mala cosa. A en Josep aquestes converses l'atabalen. El cap se li'n va cap a llocs que no entén i que l'espanten. Agafa la mà de l'Alícia com qui es recolza en una cosa sòlida i diu: Com a mínim hi hem trobat l'amor, en tot aquest xafarranxo. Ella fa un somriure bonic, ebri i una mica tort. La vida ja és prou curta, diu en Josep. Potser sí, diu en Rafel, i llavors li dóna un cop de colze i diu: O potser no.